दानिएलचे पुस्तक - एकशे त्र्याहत्तरावे

पोपसत्तेच्या सावल्या: “हिटलरचा पोप” यांच्या मागील प्रभाव आणि हेतू उघड करणे

Jeff Pippenger
2024-04-03

Hitler’s Pope या शीर्षकाच्या पुस्तकात, लेखक जॉन कॉर्नवेल जर्मनीवर हिटलरचे राज्य असताना राज्य करणाऱ्या भावी पोपची कथा त्याच्या आजोबांपासून आणि पोप पायस नववा यांच्यापासून सुरू करतो; त्यांना रोम शहरातून हाकलून देण्यात आले होते. पायस नववा ननचा वेष धारण करून रोम शहरातून पळून गेला तेव्हा, त्याने आपल्या बरोबर घेतलेला एकमेव मनुष्य म्हणजे त्या भावी पोपचे आजोबा होते. कॉर्नवेल त्या दोघांच्या निकटच्या संबंधांचा विचार करतो आणि त्यानंतर भावी पोपचे वडीलही कॅथोलिक चर्चच्या सत्ताकेंद्राशी कसे जोडले गेले होते हे दाखवतो. असे करताना तो पायस नवव्याच्या काळापासून दुसऱ्या महायुद्धापर्यंतच्या इतिहासातील सामाजिक, राजकीय आणि धार्मिक वातावरण अधोरेखित करतो. इतिहासाचा हा आढावा अत्यंत माहितीपूर्ण आहे.

> पोपसत्तेच्या गृहीतकातील आणखी एक पाऊल उचलले गेले, जेव्हा अकराव्या शतकात पोप ग्रेगरी सातवा याने रोमन चर्चच्या परिपूर्णतेची घोषणा केली. त्याने मांडलेल्या विधानांपैकी एक असे होते की, पवित्र शास्त्रांनुसार चर्चने कधीही चूक केलेली नाही आणि ती कधीही चूक करणार नाही. परंतु त्या विधानासोबत पवित्र शास्त्रांतील सिद्धांतप्रमाणे पुरावे जोडलेले नव्हते. त्या गर्विष्ठ पोपने सम्राटांना पदच्युत करण्याचा अधिकारही स्वतःकडे असल्याचा दावा केला, आणि त्याने घोषित केले की त्याने उच्चारलेला कोणताही निर्णय कोणाकडूनही उलटविला जाऊ शकत नाही; परंतु इतर सर्वांच्या निर्णयांना उलटविणे हा त्याचा विशेषाधिकार आहे.
>
> “अचूकत्वाचा दावा करणाऱ्या या प्रवक्त्याच्या अत्याचारी स्वभावाचे एक ठळक उदाहरण जर्मन सम्राट हेन्री चतुर्थ याच्याशी केलेल्या वर्तणुकीत दिसून आले. पोपाच्या अधिकाराकडे दुर्लक्ष करण्याचे धाडस केल्याबद्दल या राजाला बहिष्कृत करण्यात आले आणि त्याचे राज्यपदच्युतत्व घोषित करण्यात आले. पोपाच्या आदेशाने त्याच्याविरुद्ध बंड करण्यास प्रोत्साहित झालेल्या स्वतःच्या सरदारांच्या दुरावल्यामुळे आणि धमक्यांमुळे भयभीत होऊन, हेन्रीला रोमशी समझोता करणे आवश्यक वाटले. आपल्या पत्नी आणि एका विश्वासू सेवकासह त्याने कडाक्याच्या हिवाळ्यात आल्प्स पर्वत ओलांडले, जेणेकरून तो पोपापुढे स्वतःला नम्र करील. ग्रेगरी ज्या किल्ल्यात आश्रयास गेला होता तेथे पोहोचल्यावर, त्याला त्याच्या अंगरक्षकांशिवाय बाह्य प्रांगणात नेण्यात आले; आणि तेथे, हिवाळ्याच्या तीव्र थंडीत, डोके उघडे, पाय अनवाणी, आणि दीनवाण्या वस्त्रांमध्ये, पोपाच्या सान्निध्यात येण्याची परवानगी मिळेपर्यंत तो थांबून राहिला. तीन दिवस उपवास करीत आणि अंगीकार करीत राहिल्यानंतरच त्या पोपाने त्याला क्षमा देण्याची कृपा दाखविली. तरीसुद्धा, तीही केवळ या अटीवरच होती की सम्राटाने पुन्हा राजचिन्हे धारण करण्यापूर्वी किंवा राजसत्ता चालविण्यापूर्वी पोपाची मान्यता मिळेपर्यंत प्रतीक्षा करावी. आणि आपल्या विजयाने उन्मत्त झालेल्या ग्रेगरीने अभिमानाने असे बढाई मारली की राजांच्या गर्वाचा भंग करणे हे त्याचे कर्तव्य होते.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, ५७.

ग्रेगरी सातवा हा “अचूकतावादाचा समर्थक” होता, परंतु हा हास्यास्पद दावा अधिकृत सिद्धांत (डोग्मा) म्हणून घोषित करण्यात आला नव्हता, जोपर्यंत पायस नववा याने पहिल्या व्हॅटिकन कौन्सिलमध्ये त्या मूर्खपणाच्या दाव्याला स्थापित सिद्धांताचे रूप दिले नाही. हा सिद्धांत १८ जुलै १८७० रोजी मंजूर करण्यात आला, म्हणजेच एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या पहिल्या निराशेच्या दिवसापूर्वी नेमके दीडशे वर्षे.

इतिहासाविषयी माहितीपूर्ण अशी गोष्ट ही आहे की, जेव्हा पायस नववा यांनी पहिली व्हॅटिकन परिषद आयोजित केली आणि पोप अचूकतेच्या आपल्या सिद्धांताची अंमलबजावणी केली, तेव्हा त्यामागील त्यांची प्रेरणा तथाकथित “आधुनिकतावाद” याविषयीच्या त्यांच्या द्वेषातून उद्भवली होती. ती अशी कल्पना मुळीच नव्हती की, बायबलमधील सिद्धांतांची व्याख्या करताना पोपकडून कोणतीही चूक होऊ शकत नाही; उलट, फ्रेंच राज्यक्रांतीमुळे निर्माण

झालेल्या प्रभावाविरुद्ध पोपसत्तेच्या विरोधाचे ते एक समर्थन होते. त्याचा रोख अखेरीस “कम्युनिझम” म्हणून ओळखला जाऊ लागणाऱ्या प्रवाहाविरुद्ध होता.

फ्रेंच राज्यक्रांतीने युरोपीय राष्ट्रांच्या सत्तारचनेत मोठी उलथापालथ घडवून आणली, आणि पापत्व असलेल्या राजसत्तेविषयी विशेष द्वेष प्रगट केला. इटालियन प्रजासत्ताकी बंडामुळे पायस नववा आणि त्याचा उजवा हात यांना काही काळासाठी रोममधून हुसकावून लावण्यात आले होते. फ्रेंच राज्यक्रांतीने निर्माण केलेल्या विविध तत्त्वज्ञानांनी ज्याचे प्रतिनिधित्व केले तो “आधुनिकतावाद” हा पायस नवव्याचा कट्टर शत्रू होता, आणि त्याच्या अचूकतावादाच्या सिद्धांताची रचना अशी करण्यात आली होती की, फ्रेंच राज्यक्रांतीने निर्माण केलेल्या आधुनिकतावादी कल्पनांविरुद्ध पोपने केलेल्या प्रत्येक दाव्याला तो आधार देईल.

दानियेल अध्याय अकरा, वचन चाळीस, हे ओळखून देते की १७९८ मध्ये दक्षिणेच्या राजाने (नास्तिक फ्रान्सने) उत्तरेच्या राजाला (पोपसत्तेला) प्राणघातक घाव दिला.

पायस नवव्याची अचूकताविषयक शिकवण दानियेल अध्याय अकराच्या चाळिसाव्या वचनात दर्शविलेल्या युद्धाशी संबंधित होती, आणि सन १८६९ च्या उत्तरार्धापासून पुढील वर्षापर्यंत पायस नवव्याने पहिली व्हॅटिकन परिषद, जी व्हॅटिकन १ म्हणून ओळखली जाते, बोलावून घेतली, या उद्देशाने की पोप हा कॅथोलिक धर्माचा प्रमुख आहे, आणि कॅथोलिक धर्म हा सर्व चर्चांचा प्रमुख आहे, जसे की सन ५३३ मध्ये जस्टिनियनच्या फर्मानाद्वारे घोषित करण्यात आले होते.

द्वितीय व्हॅटिकन परिषद, जी व्हॅटिकन II या नावानेही ओळखली जाते, ही 1962 ते 1965 या काळात भरविण्यात आली. ती कॅथलिक चर्चच्या इतिहासातील एक मैलाचा दगड ठरलेली घटना होती, आणि आधुनिक काळातील सर्वाधिक महत्त्वपूर्ण सार्वत्रिक परिषदांपैकी एक होती. ही परिषद पोप जॉन तेविसावे यांच्या नेतृत्वाखाली बोलाविण्यात आली आणि 1963 मध्ये जॉन तेविसावे यांच्या निधनानंतर पोप पॉल सहावे यांच्या पोपपदाच्या काळात पुढे चालू राहिली. या दोन परिषदांमधील स्पष्ट भिन्नता ओळखणे महत्त्वाचे आहे.

पहिल्या परिषदेचे उद्दिष्ट म्हणजे पोपचे तथाकथित “प्राधान्य” स्थापन करणे होय; याचा अर्थ असा की पोप हा चर्चचा सर्वोच्च शासक, शिक्षक आणि मेंढपाळ आहे, आणि विश्वासाच्या सिद्धांतांचे जतन व त्यांचे स्पष्टीकरण करण्याची जबाबदारी त्याच्यावर आहे. त्याच्या अधिकारात धर्मसिद्धांतांची अधिकृत व्याख्या करणे, सिद्धांतविषयक अधिनियम जारी करणे, तसेच विश्वास आणि नैतिकता यांच्या बाबतीत अधिकृत विधान करणे यांचा समावेश होतो; यालाच पोपची अचूकता असे म्हटले जाते. यामध्ये सार्वत्रिक चर्चवरील पोपचा अधिकारक्षेत्रीय अधिकारही समाविष्ट आहे, ज्यात बिशपांची नेमणूक करण्याचा, संस्कारांचे नियमन करण्याचा, आणि चर्चच्या प्रशासनाचे शासन करण्याचा अधिकार अंतर्भूत आहे.

दुसऱ्या परिषदेला चर्चला एक ऐक्यवादी घटकामध्ये पुनर्निर्देशित करायचे होते. त्या परिषदा प्रत्यक्षपणे परस्परविरुद्ध प्रतिपादन करणाऱ्या होत्या. पुराणमतवादी पहिल्या परिषदेचा उदारमतवादी दुसऱ्या परिषदेने प्रतिवाद केला. ते दोन गट रात्र आणि दिवसाइतके भिन्न होते, आणि फातिमाच्या तीन गुपितांना ज्यांची भविष्यवाणी संबद्ध मानली जाते, ती या दोन परिषदांनी यथार्थपणे प्रतिनिधित्व केलेल्या अंतर्गत युद्धाची ओळख करून देते.

ही भविष्यवाणी अशा एका वर्गाची ओळख करून देते की जो Pius IX यांनी दर्शविलेल्या प्रधानत्वास समर्थन देतो; त्या वर्गाचे प्रतिनिधित्व कधी “white pope,” कधी “good pope,” किंवा “good bishop” असे म्हटल्या जाणाऱ्या व्यक्तीद्वारे केलेले आहे; आणि दुसरा वर्ग, जो Vatican II शी संबंधित आहे, त्याचे प्रतिनिधित्व “black pope,” किंवा “bad pope,” किंवा “bad bishop” यांच्याद्वारे केलेले आहे. या दोन राजकीय संकल्पनांतील वादाचे प्रतिनिधित्व तुम्ही पोर्तुगालमधील फातिमा येथे असलेल्या फातिमाच्या चमत्काराच्या पवित्र स्थळाला भेट देता तेव्हा दिसते. आत प्रवेश करताना, मार्गाच्या एका बाजूस काळ्या पोपचा पुतळा आणि दुसऱ्या बाजूस पांढऱ्या पोपचा पुतळा अशा रीतीने पायवाट मांडलेली आहे.

म्हणूनच तो वारसा त्या मनुष्याच्या जीवनाचा एक भाग ठरतो, जो शेवटी त्या पुस्तकाने “हिटलरचा पोप” म्हणून ओळखलेल्या व्यक्तीमध्ये परिवर्तित होणार होता; आणि त्याची मुळे आधुनिकतावाद (दक्षिणेचा राजा) आणि पोपसत्तेचे सर्वोच्चत्व (उत्तरेचा राजा) यांच्यातील संघर्षात गुंफलेली आहेत.

हे समजून घेतले पाहिजे की आपण विचाराधीन असलेल्या ग्रंथाचा लेखक हा चांगल्या प्रतिचा एक कॅथलिक होता, आणि हा ग्रंथ लिहिण्याचा त्याचा जाहीर उद्देश असा होता की दुसऱ्या महायुद्धकाळात राज्य करणाऱ्या पोपने हिटलरला, नाझींना पाठिंबा दिला होता किंवा यहुदी व इतरांविरुद्ध झालेल्या संहारासाठी त्याच्यावर काही दोषारोप ठेवता येतो, या दाव्यावर प्रकाश टाकणे. कॉर्नवेल जेव्हा पायस बाराव्याच्या आजोबांचा उल्लेख करतो—जे Vatican 1 परिषदेला आकार देणारे त्याचे प्रमुख सहकारी होते—तेव्हा दक्षिणेच्या व उत्तरेच्या राजांमधील संघर्षाचा इतिहास त्या इतिहासातच प्रत्यक्ष घडत असल्याचे दिसते. “रिपब्लिकनिझम”ची क्रांती इटलीपर्यंत पोहोचली तेव्हा, साधारणपणे एका वर्षासाठी, इटालियन लोकांनी पायस नवव्याला रोम शहराबाहेर हाकलून दिले, आणि त्यानंतर, तो परत आल्यानंतरही, पोपसत्तेच्या मालकीत जे काही उरले ते फक्त एकशे दहा एकर क्षेत्रफळाचे, Vatican City म्हणून ओळखले जाणारे, एवढेच होते.

तो व्हॅटिकनमध्ये परत येऊ शकला, तेही केवळ फ्रेंच सैन्याच्या मदतीने आणि कुप्रसिद्ध यहूदी बँकर्स असलेल्या Rothschilds यांच्याकडून घेतलेल्या कर्जामुळे. दुसऱ्या महायुद्धातील होलोकॉस्टमध्ये पोपसत्तेच्या सहभागाचे सुबुद्धपणे आकलन करण्यासाठी, ख्रिस्ताच्या वधस्तंभारोहणापासून यहूद्यांविषयी युरोपची जी भूमिका राहिली आहे, तिचे काही मूलभूत आकलन आवश्यक ठरते. हे पुस्तक असे सूचित करते की यहूदीविरोध आणि वंशवाद या दोन भिन्न वृत्ती आहेत; त्याचा दावा असा आहे की हिटलरचा यहूद्यांविषयीचा द्वेष वांशिक होता, कारण हिटलर यहूद्यांकडे मानवजातीतील कनिष्ठ श्रेणी म्हणून पाहत होता; तर यहूदीविरोध म्हणजे यहूद्यांनी देवाची हत्या केली म्हणून त्यांच्याविषयीचा द्वेष होय. त्या दोन्ही एकच आणि समान गोष्ट आहेत की प्रत्यक्षात त्यांच्यात काही भेद आहे, हे काहीही असो, यहूद्यांच्या दारुण स्थितीचे वास्तव समजून घेण्यासारखे आहे.

उदाहरणार्थ, आज अमेरिकेत “घेटो” हा शब्द वापरला गेला तर बहुतेक लोक तो शहराच्या गरिब, जीर्णावस्थेतील भागाची व्याख्या आहे असे मानतात. परंतु “घेटो” हा शब्द मूळतः शहरातील एका विभागास संदर्भित होता, विशेषतः इटलीतील व्हेनिसमध्ये, जिथे मध्ययुगात यहुद्यांना राहण्यास भाग पाडण्यात आले होते. पहिले घेटो 1516 मध्ये व्हेनिसमध्ये स्थापन करण्यात आले, जेव्हा व्हेनेशियन प्रजासत्ताकाने यहुद्यांना शहरातील “geto nuovo” (नवीन फाउंड्री) म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या नियुक्त क्षेत्रापुरते मर्यादित केले; पुढे तेच “घेटो” या नावाने परिचित झाले.

मध्ययुगभर युरोपमध्ये यहुद्यांना ते कुठे राहू शकतात यावर बंधने घालण्यात आली होती, तसेच त्यांना कोणते व्यवसाय करण्याची परवानगी होती यावरही निर्बंध होते. ही बंधने यहुदीविरोधाच्या जुन्या व्याख्येवर आधारित होती, ज्याचा संदर्भ या विश्वासाशी होता की यहुद्यांनी देवाचा वध केला होता, आणि त्यानंतर त्यांच्या वाट्याला आलेल्या सर्व समस्या त्यांच्या स्वतःच्या कृत्यांमुळे त्यांनीच स्वतःवर ओढवून घेतल्या होत्या.

मध्ययुगात ख्रिस्ती लोकांना कर्जरूपाने पैसा देणे किंवा कर्जावर व्याज स्वीकारणे निषिद्ध आहे, अशी एक प्रस्थापित परंपरा होती. यहुदी त्या निर्बंधापासून मुक्त होते, आणि पैसा उधार देणे हे यहुदींना करण्यास अनुमती असलेल्या व्यवसायांपैकी एक झाले. यहुदी बँकर्स, जसे की Rothschild कुटुंब, त्यांना कोणते व्यवसाय करण्याची परवानगी होती यावरील कायदेशीर निर्बंधांच्या परिणामी चलन-विनिमय करणारे ठरले. Pius IX यांना व्हॅटिकनमध्ये परतण्यासाठी निधीची गरज पडली, तेव्हा रोम शहरावर यापुढे राज्य करता येत नसल्याची खंत, पैशासाठी यहुद्यांकडे हात पुढे करण्याच्या आवश्यकतेमुळे, अधिक तीव्र झाली.

रोममधून हाकलून देण्यापूर्वी पायस नववा यहूदी आणि यहूद्यांबाबत चर्चचे संबंध या विषयात जणू दोन गटांपैकी एका गटात असल्याचे दिसत होते. त्या दोन गटांपैकी एक असा होता की, यहूद्यांबरोबर काहीही घडो, ते फक्त त्यांच्या पात्रतेचेच फळ भोगत आहेत, असा त्यांचा विश्वास होता; आणि दुसरा गट यहूद्यांप्रती थोडी करुणा दाखविण्याकडे झुकणारा होता. पायस नववा हाकलून दिल्यानंतर व्हॅटिकनमध्ये परत आला, तेव्हा निर्वासनापूर्वी त्याने कधीमधी

दाखविलेली दया पुन्हा कधीच प्रकट झाली नाही. आपल्या निर्वासनापूर्वी त्याने रोम शहरातील घेट्टो बंद केले होते; परंतु परत आल्यानंतर त्याने ते घेट्टो पुन्हा स्थापन केले, आणि आपल्या आर्थिक तोट्यांची भरपाई करण्यासाठी यहूद्यांवर करारोपण सुरू केले.

पोप पायस नवव्याचा उजवा हात म्हणजे मारकांतोनियो पाचेल्ली, जो हिटलरच्या पोपचा आजोबा होता. तो असा वकील होता की जो पोपसत्तेला पाठिंबा देणाऱ्या वकिलांच्या एका विशेष वर्गात मोडत होता. त्याचा मुलगाही त्याच उच्चभ्रू वकिलवर्गाचा भाग झाला, आणि त्याचप्रमाणे त्याचा नातूसुद्धा, जो अखेरीस हिटलरचा पोप बनला. पुस्तकात यूजेनियो पाचेल्लीच्या आजोबांचा, त्याच्या वडिलांचा, तसेच त्याच्या बालपणाचा आणि शिक्षणाचा इतिहास मांडून झाल्यानंतर, पाचेल्लीने पोपसत्तेसाठी कार्य सुरू करताना स्वीकारलेल्या पदाचा विचार केला आहे. उच्चभ्रू पोपसमर्थक वकिलांच्या परंपरेतून आलेला वकील म्हणून, त्याची नियुक्ती अशा विभागाच्या प्रमुखपदी करण्यात आली जी करारांमध्ये विशेष प्राविण्य असलेली होती; या करारांना ‘कॉनकॉर्ड्स’ असे म्हणतात. १९०१ मध्ये पाचेल्लीला पोपच्या राज्यसचिवालयाच्या कार्यालयात आणण्यात आले.

पाचेली राष्ट्रांसाठी दूत झाला. भविष्यवाणीच्या दृष्टीने पाचेली हा तो कायदेशीर संपर्कबिंदू ठरला, ज्याने पृथ्वीवरील राजांच्या पोपपदाशी असलेल्या व्यभिचाराची परिपूर्ती केली. 1903 मध्ये, पायस दहावा यांचा पोप म्हणून राज्याभिषेक झाला. तत्काळ त्याने “सापेक्षतावाद आणि संशयवाद” निर्माण करणाऱ्या “बौद्धिक विषावर” आक्रमण करण्यास सुरुवात केली. पायस दहाव्याच्या “आधुनिकतावाद” निर्मूलनाच्या प्रयत्नाचे संचालन करणारा मनुष्य उम्बेर्तो बेनिन्यी होता, जो पाचेलीबरोबर त्याच कार्यालयात कार्यरत होता. बेनिन्यीने एकदा जागतिक ख्यातीच्या इतिहासकारांच्या एका गटाविषयी असे म्हटले की ते असे पुरुष होते, ज्यांच्यासाठी “इतिहास म्हणजे केवळ सततची, निराशाजनक ओकारी करण्याचा प्रयत्न होय. अशा प्रकारच्या मानवासाठी एकच उपाय आहे: धर्मन्यायालय!” बेनिन्यीच्या मते, फ्रेंच राज्यक्रांतीतून उद्भवलेल्या कल्पनांबद्दल कोणतीही सहानुभूती व्यक्त करणाऱ्या इतिहासकाराला मृत्युदंड देण्यात यावे.

अधिकृतरीत्या, बेनिनी पोपसत्तेसाठी प्रचार मंत्रालय चालवीत होता; परंतु अनधिकृतरीत्या तो एक गुप्त हेरजाळेही चालवीत होता, ज्याचा उद्देश “आधुनिकतावाद” विषयी किंचितही सहानुभूती बाळगणाऱ्या कोणत्याही कॅथलिकांची ओळख पटविणे हा होता; हा आधुनिकतावाद दक्षिणेच्या राजापासून उद्भवला होता. अखेरीस 1910 मध्ये, त्याच्या कार्यातून असा एक निर्देश निर्माण झाला की ज्यामुळे पोपसत्तेतील कर्मचाऱ्यांवर “अँटीमॉडर्निस्ट शपथ” म्हणून ओळखली जाणारी शपथ घेणे बंधनकारक करण्यात आले. ती अद्यापही लागू आहे. व्हॅटिकनमध्ये नोकरीसाठी तुम्हाला आधुनिकतावादी कल्पनांविषयी द्वेषाची शपथ घ्यावी लागते; आज आपण त्यांना साम्यवादी कल्पना असे म्हणू.

क्रॉनवेलच्या पुस्तकाच्या सारांशात, मुखपृष्ठाच्या आतील पानावर असे नमूद केले आहे, “शतकाच्या पहिल्या दशकात, व्हॅटिकनमधील एक तेजस्वी तरुण विधिज्ञ म्हणून, पाचेल्लीने अभूतपूर्व पोपीय सत्तेची एक विचारसरणी घडविण्यास हातभार लावला; 1920 च्या दशकात त्याने जर्मनीत सत्ता लादण्यासाठी धूर्तपणा आणि ब्लॅकमेल यांचा उपयोग केला. 1933 मध्ये, हिटलर त्याचा परिपूर्ण वाटाघाटीचा भागीदार ठरला आणि एक कॉनकॉर्डाट स्थापन करण्यात आला, ज्याद्वारे कॅथॉलिक चर्चला धार्मिक आणि शैक्षणिक लाभ प्रदान करण्यात आले, त्याबदल्यात सामाजिक आणि राजकीय कृतीतून कॅथॉलिक माघार घेण्यात आली. रोमकडून लादण्यात आलेल्या राजकीय कॅथॉलिकवादाच्या या ‘स्वेच्छेच्या’ पदत्यागाने नाझीवादाच्या उदयास सुलभता प्राप्त करून दिली.”

१४ जुलै, १९३३ रोजी झालेल्या मंत्रिमंडळाच्या बैठकीत, अडॉल्फ हिटलरने त्याच महिन्यात आपले मत व्यक्त केले की पाचेलीने नाझींसोबत घडवून आणलेल्या त्या करारामुळे जर्मनीस “विश्वासाचे एक क्षेत्र ... आंतरराष्ट्रीय यहुदीविरोधातील विकसित होत असलेल्या संघर्षात” निर्माण झाले.

कॉर्नवेल यांचे पुस्तक कॅथोलिक लोकांनी चांगल्या प्रकारे स्वीकारले नाही, कारण पाचेली हा हिटलर सत्तेवर येऊ शकला यामागील मुख्य कारण होता, हे सिद्ध करणारे पुरावे त्यांनी मान्य करण्यास नकार दिला; कारण जर्मनीत

कॅथोलिकांचे बहुमत होते. १९३३ पासून पुढे हिटलरच्या दिशादर्शक प्रवृत्तीविषयी कॅथोलिक प्रकाशनगृह, कॅथोलिक वृत्तसंस्था आणि कॅथोलिक शाळा यांनी काहीही बोलू नये, असा एक करार पाचेलीने केला होता. हे पुस्तक पाचेलीच्या उघड यहूदीविरोधी झुकावाचा मागोवा घेते; आणि तो पुढे दुसऱ्या महायुद्धकाळात पोप झाला. या पुस्तकाच्या आधारे, अत्यंत विश्वासार्ह ऐतिहासिक स्रोतांवरून किमान तीन बाबी स्थापित करता येतात.

पहिला म्हणजे दानियेल अध्याय अकरा मध्ये दर्शविल्याप्रमाणे उत्तराच्या राजाचा आणि दक्षिणाच्या राजाचा युद्धसंघर्ष होय. त्या युद्धसंघर्षात शत्रू म्हणजे कॅथलिकवाद विरुद्ध नास्तिकवाद, पोप विरुद्ध कम्युनिझम. दुसरा मुद्दा असा की, दुसऱ्या महायुद्धाच्या काळात पोपने नास्तिकवादाविरुद्ध आपल्या प्रतिनिधी सैन्याप्रमाणे नाझीवादाचा उपयोग केला, जसे १९८९ मध्ये पोपने USSR च्या नास्तिकतेविरुद्ध आपल्या प्रतिनिधी सैन्याप्रमाणे धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवादाचा उपयोग केला. हे पुस्तक फातिमा येथील चमत्कारातून पुढे आलेल्या सैतानी संदेशांनी दर्शविलेली अंतर्गत आणि बाह्य भविष्यसूचक रचनाही ओळखून दाखवते.

दानिएल अकराव्या अध्यायातील अकराव्या व बाराव्या वचनांत दर्शविलेले राफिया येथील सीमारेषेचे युद्ध, सध्या युक्रेनमध्ये उलगडत असलेल्या सीमारेषेच्या युद्धाचे प्रतिनिधित्व करते. प्राचीन युद्ध हे प्रत्यक्ष उष्ण युद्ध होते; दुसरे हे दुसरे प्रतिनिधी युद्ध आहे, ज्यात प्रतिनिधी सैन्ये प्राणघातक परस्परसंघर्षात गुंतलेली आहेत. राफिया हे दर्शविते की सीमारेषेचे युद्ध उत्तर दिशेच्या राजाचा व दक्षिण दिशेच्या राजाचा यांच्यामध्ये आहे; परंतु भविष्यवाणी शिकविते की, लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापर्यंत, सूरची वेश्या विस्मृतीत टाकलेली आहे, येजाबेल सामरियात आहे, आणि हेरोदियाने हेरोदाच्या वाढदिवसाच्या मेजवानीस दांडी मारली. सध्याच्या इतिहासातील उत्तर दिशेच्या राजाच्या भूमिकेची ही तीन साक्षीदारे अशी आहेत की ती पडद्यामागे राहून सूत्रे हलवीत आहे. ती विस्मृतीत असताना घडणारी उष्ण युद्धे, प्रतिनिधी युद्धे आणि शीत युद्धे ही तिच्या प्रतिनिधी सैन्यांद्वारे साध्य केली जातात.

रशिया हा दक्षिणेचा राजा आहे, आणि सध्या तो सीमावर्ती युद्धात गुंतलेला आहे, ज्याला पाश्चात्त्य जगातील जागतिकतावाद्यांकडून—मुख्यतः अमेरिकेतील प्रगतिशील डेमोक्रॅट्स आणि RINO (Republican In Name Only) रिपब्लिकनांकडून—आर्थिक पाठबळ दिले जात आहे. दानियेल अकराच्या चाळिसाव्या वचनात जेव्हा संयुक्त संस्थानांचे प्रतिनिधित्व उत्तरेच्या राजाच्या प्रतिनिधी सैन्य म्हणून केले जाते, तेव्हा त्याची दोन भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये म्हणजे लष्करी सामर्थ्य आणि आर्थिक शक्ती ही होत. संयुक्त संस्थाने युक्रेनमध्ये तेच कार्य करीत आहेत जे त्यांनी १९८९ मध्ये केले होते—रशियाविरुद्ध पोपला सहाय्य करणे—आणि भूमीवर युक्रेनचे संरक्षण करणारे प्रतिनिधी सैन्य नाझी समर्थकांनी इतके परिपूर्ण आहे की मुख्य प्रवाहातील माध्यमेसुद्धा ते नाकारू शकत नाहीत. रोम आता रशियाविरुद्ध युद्ध करण्यासाठी तीच प्रतिनिधी सैन्ये वापरत आहे जी तिने दुसरे महायुद्ध असलेल्या प्रत्यक्ष युद्धात, आणि १९८९ मध्ये, वापरली होती. हे पुस्तक वाचा: Hitler’s Pope, the Secret History of Pius XII.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

> “याचप्रमाणे, जेव्हा देव प्रिय योहानास पुढील युगांतील मंडळीचा इतिहास उघड करण्यास सज्ज झाला, तेव्हा त्याने त्याला ‘मनुष्यपुत्रासारखा एक’ असा प्रकट करून, जो सात मंडळ्यांचे प्रतीक असलेल्या दीपस्तंभांमध्ये फिरत होता, आपल्या लोकांविषयी तारणाऱ्याची आस्था व काळजी याची खात्री दिली. योहानास मंडळीचे पृथ्वीवरील सत्तांबरोबरचे शेवटचे महान संघर्ष दाखविण्यात आले, तेव्हा त्याला विश्वासूंचा अंतिम विजय व सुटका हेही पाहण्याची परवानगी देण्यात आली. त्याने मंडळीला त्या पशू आणि त्याच्या प्रतिमेशी प्राणघातक संघर्षात आणलेले पाहिले, आणि मृत्यूच्या दंडाच्या भीतीने त्या पशूची उपासना करवून घेतली जात असल्याचेही पाहिले. परंतु युद्धाचा धूर व कोलाहल यापलीकडे पाहता, त्याने सियोन पर्वतावर कोकराबरोबर उभा असलेला एक समुदाय पाहिला; ज्यांच्या कपाळांवर पशूची खूण नसून तिच्या ऐवजी ‘पित्याचे नाव लिहिलेले’ होते. आणि पुन्हा त्याने ‘त्या पशूवर, त्याच्या प्रतिमेवर, त्याच्या खूणेवर, आणि त्याच्या नावाच्या संख्येवर विजय मिळविलेल्यांना देवाच्या वीणा हाती घेऊन काचेच्या समुद्रावर उभे’ पाहिले, आणि ते मोशेचे व कोकराचे गीत गात होते.”

“हे धडे आपल्या हितासाठी आहेत. आपण आपला विश्वास देवावर स्थिर ठेवला पाहिजे, कारण आपल्या अगदी समोर असा काळ आहे जो मनुष्यांच्या आत्म्यांची परीक्षा घेईल. ख्रिस्ताने, जैतून पर्वतावर, आपल्या दुसऱ्या आगमनापूर्वी येणाऱ्या भयावह न्यायांचे वर्णन केले: ‘तुम्ही युद्धे आणि युद्धांच्या अफवा ऐकाल.’ ‘कारण राष्ट्र राष्ट्राविरुद्ध, आणि राज्य राज्याविरुद्ध उठेल; आणि विविध ठिकाणी दुष्काळ, महामारी आणि भूकंप होतील. हे सर्व क्लेशांच्या प्रारंभ आहेत.’ या भविष्यवाण्यांची यरुशलेमच्या नाशाच्या वेळी अंशतः पूर्तता झाली असली, तरी त्यांचा अधिक थेट संबंध शेवटच्या दिवसांशी आहे.”

“आपण महान व गंभीर घटनांच्या उंबरठ्यावर उभे आहोत. भविष्यवाणी झपाट्याने पूर्ण होत आहे. प्रभू दाराशी आहे. लवकरच आपल्या समोर सर्व जिवंत लोकांसाठी अत्यंत गहन रसाचा असा एक कालखंड उघडणार आहे. भूतकाळातील वाद पुन्हा जागृत होतील; नवे वाद उद्भवतील. आपल्या जगात ज्या घटना घडविल्या जाणार आहेत, त्यांची अजून स्वप्नातही कल्पना केलेली नाही. सैतान मानवी साधनांद्वारे कार्य करीत आहे. जे संविधान बदलण्याचा आणि रविवारी पालनाची सक्ती करणारा कायदा मिळविण्याचा प्रयत्न करीत आहेत, त्यांना त्याचा परिणाम काय होईल याची फारशी जाणीव नाही. एक संकट अगदी आपल्या उंबरठ्यावर येऊन ठेपले आहे.”

“परंतु या महान संकटकाळात देवाच्या सेवकांनी स्वतःवर भरोसा ठेवू नये. यशया, यहेज्केल आणि योहान यांना देण्यात आलेल्या दर्शनांत आपण पाहतो की पृथ्वीवर घडणाऱ्या घटनांशी स्वर्ग किती निकटतेने संबंधित आहे आणि जे त्याच्याशी निष्ठावान आहेत त्यांच्याविषयी देवाची काळजी किती महान आहे. हे जग शासकाशिवाय नाही. येऊ घातलेल्या घटनांची योजना प्रभूच्या हाती आहे. स्वर्गातील महिमा आपल्या मंडळीच्या हितचिंतांप्रमाणेच राष्ट्रांच्या भविष्याचेही दायित्व स्वतःच्या अधीन ठेवतो.” Testimonies, volume 5, 752, 753.